

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2020 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. przeciwko (...) spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 960,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 maja 2019 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie 3. zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.903,00 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu; w punkcie 4. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę: 53,50 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia biegłego określonej postanowieniem z dnia 8 czerwca 2020 r. (ppkt a.) i 136,73 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów dojazdu świadka do Sądu określonych postanowieniem z dnia 8 czerwca 2020 r. (ppkt b.).

(wyrok k. 134-134v., uzasadnienie k. 135-135v.)

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części, to jest: w zakresie pkt 1 oraz pkt 3 i 4 w zakresie w jakim zmiana wyroku i oddalenie powództwa także co do kwoty 960 zł spowoduje konieczność zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu i o zwrocie kosztów na rzecz Skarbu Państwa.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego – w szczególności rozmowy zgłoszeniowej – niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i pominięcie, że:

a. pozwany zaoferował uszkodowanemu pojazd zastępczy bezpłatnie, oferta ta była wiążąca, zawierała wszystkie elementy przedmiotowo istotne i miała na celu doprowadzenie do faktycznego bezpłatnego udostępnienia pojazdu zastępczego osobie uszkodowanej i wystarczyło tylko to, aby uszkodowany zgłosił pozwanemu, gdzie ma być podstawiony bezpłatny pojazd zastępczy;

b. stawka dobową najmu, którą pozwany obowiązany byłby uiścić podmiotowi z którym współpracuje wynosiła 125,00 zł netto, a uszkodowany wynajął pojazd zastępczy po stawce 280,00 zł netto, a więc za kwotę ponad dwa razy wyższą;

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie nie swobodnej lecz dowolnej, sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania oceny materiału dowodowego, a wyrażającej się poczynieniem przez Sąd I instancji błędnego ustalenia, zgodnie z którym niezbędnym i obiektywnie uzasadnionym czasem potrzebnym do naprawy uszkodzeń pojazdu A. po kolizji z dnia 29 listopada 2018 r. był okres 6 dni, podczas gdy zgodnie z opinią biegłego celowy i uzasadniony czas naprawy pojazdu A. po kolizji z dnia 29 listopada 2018 r. wynosił 3 dni, a pojazd A. był jezdny i można było z niego korzystać do czasu rozpoczęcia naprawy;

3. naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie oraz art. 362 k.c. i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 354 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że żądanie powoda dochodzone pozwem w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowi normalne następstwo zdarzenia z dnia 29 listopada 2018 r., w sytuacji gdy:

a. uszkodowany miał możliwość bezpłatnego skorzystania z pojazdu zastępczego zaoferowanego przez pozwanego oraz został poinformowany o przyjętej u ubezpieczyciela maksymalnej stawce za najem pojazdu zastępczego (adekwatnej do kosztu, który w przypadku skorzystania z jego oferty poniósłby pozwany), w przypadku gdyby chciał skorzystać z najmu wybierając jedną z wypożyczalni działających na rynku;

b. poszkodowany nie nawiązał kontaktu z pozwanym celem ustalenia szczegółów warunków bezpłatnego najmu, co wskazuje, że w ogóle nie był tym zainteresowany, choć wypożyczenie pojazdu zastępczego od pozwanego byłoby dla poszkodowanego bezpłatne;

c. oferta pozwanego polegająca na bezpłatnym udostępnieniu pojazdu zastępczego nie powodowała dodatkowych kosztów po stronie zobowiązanego do naprawienia szkody, a jednocześnie

odpowiadała potrzebom poszkodowanego w związku z czasowym brakiem możliwości korzystania z własnego pojazdu.

Mając na względzie powyższe, pozwany wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I i II instancję wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(apelacja k. 142-145)

W odpowiedzi na apelację powód wniosł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

(odpowiedź na apelację k. 155-157)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że Sąd Rejonowy w sposób należyty przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a zgromadzony w toku procesu materiał dowodowy ocenił wszechstronnie, z zachowaniem reguł określonych w art. 233 § 1 k.p.c. oraz trafnie wyjaśnił podstawę prawną przyjętego rozstrzygnięcia. Sąd odwoławczy w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i uznaje je za własne dodatkowo ustalając:

Pojazd po zdarzeniu był jezdny (dowód: opinia biegłego – k. 90)

W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono poszkodowanemu za najem 461,25 zł brutto (3x153,75 zł brutto).

W odniesieniu do zarzutów apelacji, to pomimo ich wielości stwierdzić należy, iż wszystkie te zarzuty sprowadzają się w istocie do kwestionowania uznanego przez Sąd I instancji zasadnego okresu najmu oraz przyjętej stawki najmu za okres ponad ten uznany przez pozwanego, wobec czego wystarczające jest wspólne odniesienie się do tych kwestii bez omawiania poszczególnych zarzutów i wielokrotnego powtarzania tych samych argumentów.

Wskazać należy, że w ramach odszkodowania należą się celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, bo tylko takie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Sąd Okręgowy podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03 (Lex nr 78592), zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji istotnym jest, że na gruncie przedmiotowej sprawy powyższe należy odnieść do stawek najmu i zasadnego okresu, które to elementy powinny być celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut pozwanego dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. Skarżący uchybienia tym przepisom upatrywał w istocie w pominięciu przez Sąd I instancji, że pozwany zaoferował poszkodowanemu pojazd zastępczy oraz błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że uzasadniony okres najmu wynosił 6 dni. W niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, iż sąd dokonał oceny materiału dowodowego w sposób wadliwy. Stanowisko wyrażone przez pozwanego w stawianych zarzutach stanowi jedynie polemikę ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu do

zaskarżonego wyroku. Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że pozwany zaproponował poszkodowanemu pomoc w zakresie organizacji najmu i z tego powodu ograniczył stawkę najmu samodzielnego do kwoty 125,00 zł netto (153,75 zł brutto). Kwestia zaś ustalenia uzasadnionego czasu najmu oraz uzasadnionej ekonomicznie stawki za ten najem, a tym samym kosztu najmu pojazdu zastępczego, sytuuje się w sferze stosowania prawa materialnego do ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych (subsumpcji), nie stanowi zaś elementu ustaleń faktycznych i związanych z tymi ustaleniami domniemań bądź oceny mocy i wiarygodności dowodów.

Pozwany stoi na błędnym stanowisku, iż powód miał niczym nieograniczoną możliwość skorzystania bezpłatnie z pojazdu zastępczego zaoferowanego przez pozwanego. Podkreślić w tym miejscu należy, że pozwany uznał za zasadny najem w okresie 3 dni i biorąc pod uwagę, że poszkodowany mógł skorzystać z oferty najmu organizowanego przez ubezpieczyciela, koszty najmu za powyższy okres zostały właściwie zredukowane z uwzględnieniem stawki 125,00 zł netto za dobę. Skoro pozwany nie uznawał, aby zasadny był najem przekraczający 3 dni, poszkodowany w tej sytuacji mógł dalej wynajmować pojazd, ale już od innego podmiotu, za stawkę przez ten podmiot zaproponowaną, o ile stawka ta była rynkowa. W związku z tym, że biegły w opinii wskazał, iż stawka zastosowana przez powoda nie mieściła się w zakresie dobowych stawek dla pojazdów marek standardowych segmentu D (do którego należał pojazd uszkodzony), Sąd Rejonowy prawidłowo obniżył ją do kwoty 320,00 zł brutto i uznał za zasadną w okresie pozostałych 3 dni najmu.

Co do samego okresu najmu wskazać należy, że technologiczny czas naprawy w niniejszej sprawie wynosił 3 dni. Mając na względzie, że pojazd był jezdny, a naprawa rozpoczęła się w czwartek (21 lutego 2019 r.), i mogła zakończyć się w poniedziałek (25 lutego 2019 r.) Sąd Rejonowy właściwie uznał, że uzasadniony najem w niniejszej sprawie trwał 6 dni. Prawidłowo sąd do łącznego czasu naprawy dodał 1 dzień uzasadnionego najmu, gdyż nie można oczekiwać od poszkodowanego, że niezwłocznie stawi się po odbiór pojazdu w warsztacie naprawczym i niezwłocznie zakończy najem.

Poszkodowany nie mógł więc minimalizować szkody poprzez najem tylko w okresie 3 dni przy stawce uznanej przez pozwanego, skoro pozwany pozbawiał go możliwości dalszego najmu, a uzasadniony okres najmu trwał 6 dni.

Podsumowując, odmienna ocena dowodu dokonana przez skarżącego nie implikuje jednoznacznie wadliwej oceny dokonanej przez Sąd I instancji, który sposób prawidłowy dokonał oceny materiału dowodowego i ustalił korelujący z nim stan faktyczny, który Sąd Odwoławczy w pełni podziela i przyjmuje go za własny.

Sąd Okręgowy również uznał za chybiony zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 361 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie oraz art. 362 k.c. i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK w zw. z art. 354 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie. Okoliczność, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z pojazdu zastępczego zaoferowanego ze strony pozwanego została już uwzględniona przez Sąd Rejonowy, dlatego też koszty najmu za 3 dni zostały uznane przy stawce, którą zapewniał pozwany. W toku postępowania likwidacyjnego koszty za ten najem zostały wypłacone.

Wskazać w tym miejscu należy, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty na rynku, ale mając możliwość najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez ubezpieczyciela za znacznie niższą stawkę powinien z tej oferty skorzystać. Tym bardziej, że warunki najmu pojazdu zastępczego u pozwanego nie odbiegały od warunków jakie oferował powód, a przynajmniej nie wykazano aby w niniejszej sprawie było inaczej. Skoro zatem poszkodowany bezrefleksyjnie odrzucił propozycję pozwanego to wyższymi kosztami najmu nie można go obciążać. Sąd Rejonowy dokonał już powyższej oceny okoliczności, na bazie których pozwany zbudował zarzut naruszenia prawa materialnego. Niezrozumiałym zatem dla Sądu Okręgowego jest stawianie zarzutu naruszenia wskazanych przepisów, skoro stanowisko to zostało już uwzględnione przez Sąd Rejonowy. Stąd wniosek, że skarżący jedynie kwestionował stawkę ustaloną przez Sąd Rejonowy za pozostałe 3 dni najmu, jednak ocena zasadności tej stawki została już dokonana przy badaniu zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Wskazania wymaga, że zasadą jest, iż odszkodowanie należne poszkodowanemu powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Poszkodowanemu należy się, zatem zwrot wszelkich celowych i ekonomicznie uzasadnionych

wydatków, poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Do tych celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków związanych z likwidacją skutków szkody zalicza się konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego. W okolicznościach niniejszej sprawy trafne jest zatem stanowisko Sądu Rejonowego co do uzasadnionej stawki najmu pojazdu zastępczego, w tym w okresie 3 dni – kwoty 153,75 zł netto za dobę, uznanej przez pozwanego, a w okresie 3 dni - kwoty 320,00 zł brutto za dobę, jako stawki rynkowej.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 135,00 zł, zgodnie z § 2 pkt 2 związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego za pośrednictwem PI.

9.03.2022r.